

Împărăției Cerurilor: lucrarea iubirii. Și cu acest lucru să ne grăbim, căci viața noastră este scurtă.”

Fără iubire, jertfelnicia este cu neputință și ne folositoare, iar fără jertfelnicie dragostea este de neatins. Cu alte cuvinte, dragostea este atât scopul cât și mijlocul vieții duhovnicești, iar jertfelnicia este doar un mijloc de desăvârșire în dragoste. Dar noi uneori idealizăm aceste mijloace uitând complet de

obiectivul principal. Uneori niște mijloace exterioare obișnuite de desăvârșire a ascetului ne bucură, ne încântă, iar noi le imităm orbește, fără a ne stabili ca scop ajungerea la dragostea lui Hristos. Adevărații asceți numai pentru acest scop trăiesc și se nevoiesc. Postul, privegherea, rugăciunea – toate sunt îndreptate doar spre acest scop mult dorit.

Sursa: **Mănăstirea Sfântul Pantelimon – Sfântul Munte Athos**, *Patericul athonit rusesc din secolele XIX-XX*, Editura Evanghelistos, 2019

PROGRAMUL LITURGIC

Mărți 24 august	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 28 august	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 29 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Corinteni 4, 9-16; Fapte 13, 25-33; Ev. Matei 17, 14-23; Marcu 6, 14-30; glas 1, voscr. 10 → Duminica a 10-a după Rusalii (Vinecarea lunaticului) → Tăierea capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul
	18:00	Vecernia și Litia → Sfântul Ierarh Alexandru

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Din traiul cel bun, din fericirea lumească iese stresul lumesc.”

– Sfântul Paisie Aghioritul

Nr. 404 / 22 august 2021

PĂRINȚII DE LA MĂNĂSTIREA
SFÂNTUL PANTELIMON

SFÂNTUL MUNTE ATHOS

DE CE NU SPORIM DUHOVNICEȘTE

Pravila Părintelui Sisoe (Savcenko) era următoarea: nimic nu trebuie să-l abată pe călugăr de la Domnul, căci atunci când mâinile lucrează, inima trebuie să se roage; când inima obosește, mintea trebuie să cugete la Domnul; când mintea obosește, ochii trebuie să citească Sfânta Scriptură, apoi iarăși, totul de la început. Numai astfel este cu putință înmuierea inimii împietrite a omului căzut. Se spune că picătura scobește piatra, însă nimeni nu a văzut ca o singură picătură căzută pe piatră să o poată deteriora într-un fel. Și nu doar una ci chiar milioane de picături nu pot răzbate tăria pietrei, dar constanta, neobosita și dirijata lucrare a apei într-o mie de ani poate într-adevăr face o gaură în piatră. La fel este și cu inima noastră de piatră. Numai neîncetata aflare lângă Dumnezeu poate restabili blândețea și capacitatea inimii de a iubi. Adesea

ne întrebăm de ce nici pravila de rugăciune zilnică, nici participarea la slujbe nu ne aduc rezultate duhovnicești vizibile. Acest lucru se datorează faptului că între aceste lucrări Dumnezeiești ne relaxăm, permițând iarăși întărirea inimii noastre înmuiate. Și așa batem pasul pe loc, dar cel mai adesea facem un pas înainte și doi înapoi.

Părintele Pantelimon (Prohorov) avea un vis: să reușească a păstra în inima sa slujba bisericească chiar și atunci când ea se încheia în biserică. El dorea ca slujba în inima lui să continue și când mănâncă și când face ascultare, într-un cuvânt, continuu. Într-o mănăstire aglomerată acest lucru nu era ușor de realizat, dar el a încercat să reducă la minimum comunicarea cu frații, necesară pentru viața monahală. Pe el îl mânia și-l surprindea cum unii dintre frați, ieșind din biserică de la slujbă, unde stăteau cu multă evlavie, cu o ușurință de necrezut se dedau vorbirii zadarnice, de îndată pierzându-și evlavia anterioară. El se străduia ca în orice fel să fugă în chilia sa, pentru a nu participa la astfel de convorbiri.

DOUĂ TIPURI DE RELAȚII GREȘITE CU DUHOVNICUL

1) Monahul Claudiu (Moșkov) puse la îndoială puterea duhovnicească a părintelui său duhovnicesc, ieroschimonahul Ieronim. Diavolul i-a dat gândul că el singur, mai bine decât duhovnicul, se poate descurca în toate. Și atunci când îndoiala prinde rădăcini în inima ascetului, atunci el începe să privească de sus la părintele său duhovnicesc. Vrajmașul îi insuflă că părintele duhovnicesc, fiind inferior lui duhovnicește, nu este în stare să-i înțeleagă problemele sale complexe. Dacă ascetul începe să creadă în astfel de gânduri, atunci se rupe legătura duhovnicească dintre el și duhovnic, rămânând fără ocrotirea harului. Neîncrederea față de duhovnic este în cele din urmă o neîncredere față de Dumnezeu. Și nu are importanță dacă duhovnicul se află sau nu se află la un nivel duhovnicesc înalt. Importantă în legătura dintre duhovnic și ucenic este încrederea. Dacă ascetul, din dragoste față de Dumnezeu, își pune toată încrederea în duhovnic, Dumnezeu nu va îngădui niciodată ca duhovnicul să greșască în ceea ce-l privește pe el, indiferent de nivelul duhovnicesc la care se află duhovnicul. Mai degrabă,

dimpotrivă, numai printr-un astfel de duhovnic El va descoperi voia Lui ascetului. Dar dacă această încredere nu este clară sau chiar lipsește, ascetul se îndepărtează de Dumnezeu și cade în ispită. Ispititorul îi strecoară un gând nou, precum că undeva există un duhovnic foarte bun, pe care el trebuie să-l caute, și ascetul pornește într-o nesfârșită căutare a unui stareț înduhovnicit, care se termină numai în momentul morții sale.

2) Am vorbit mai sus despre răul subestimării rolului duhovnicului în viața ascetului, dar supraestimarea personalității duhovnicului este, de asemenea, destul de periculoasă. Această boală, așa-numita starețomanie, este una dintre formele de trufie. Cu toții ne căutăm niște îndrumători duhovnicești deosebiți, renumiți, cu multă experiență. Mândria noastră ne dictează: trăim doar o dată, ne și mântuim numai o dată, așa că trebuie să avem grijă să găsim cea mai bună călăuză în această problemă. Dar sporirea noastră duhovnicească nu depinde de nivelul duhovnicesc al duhovnicului nostru, ci numai de smerenia noastră. Dumnezeu ne dă harul nu pentru că am găsit cel mai bun povățuitor, ci numai pentru că am decis să renunțăm la sinele nostru, la „eul” nostru, supunându-ne pe deplin voinței lui

Dumnezeu și cu umilință acceptând duhovnicul binecuvântat de Dumnezeu, chiar dacă el nu corespunde închipuirilor noastre despre duhovnic. Este deosebit de dificil să ne smerim în această privință mai ales noi, cei bine educați și citiți. La urma urmei, nu fiecare duhovnic are studii superioare și noi ne jenăm, considerând a fi sub demnitatea noastră a accepta sfatul unei persoane mai puțin educate decât noi. Dar Dumnezeu anume prin acest om Își arată voința Sa, anume el este călăuză Duhului Sfânt, el este cel hirotonit de apostoli și, la fel ca ei, are binecuvântarea de a ne face cunoscută voia lui Dumnezeu, în ciuda nivelului lui de inteligență și educație. Trebuie doar să ne smerim și să ne deschidem inimile pentru a accepta voia lui Dumnezeu. Iar căutarea unor duhovnici speciali este doar o scuză și o îngăduință făcută mândriei noastre.

IUBIREA

Părintele Arsenie (Minin) considera lucrarea iubirii creștine sincere, dezinteresate, mai presus de toate celelalte fapte. Spunea el: „Mai ales lucrarea iubirii nu ar trebui să o lăsăm. De postit cum se cuvine – nu postim. De rugat sincer – nu ne rugăm. Atâta ne-a mai rămas pentru moștenirea